

Dean Young

Bevezetés a romanticizmusba

Aztán rájöttem, hogy nem kötöttem ki jól a csónakot.
Aztán rájöttem, hogy egy barátom hazudott.
Aztán rájöttem, hogy a kutyám elment,
bárhogy is szolongattam az esőben.
Változott minden.
Aztán rájöttem, hogy a hotel svédasztalánál
reggelizni gyülekező fogszabályzó orvosoknak álcázott
idegenek vesznek körül.
Aztán olyan dolgok életébe láttam bele,
amelyeket a rendszer csak azért akar reprodukálni,
hogy azzal megteremtse saját reprodukciójának körülményeit.
Ha választanom kellene az árnyékok
és az illatok között, az árnyékokat választanám.
Ők jobb táncosok.
Ők mindig énekelve olvassák távirataik.
Az ő ősi isteneik nem halnak meg.
Aztán rájöttem, hogy éppen jelentéktelensége okán
üdvözítő leheleteink zöldes gubanca.
Igen, hogyne.
Aztán rájöttem, ha el is lesed a mechanizmusát,
a trükk még mindig lenyűgöz.
Aztán Texasban eszméltem
és rájöttem, a rockabillynek sohasem lesz vége.
Aztán rájöttem, hogy leszedáltak.
Mindannyian a semmit hajszoztuk,
nem volt más választás, mint fokozni a tempót.
Kikötözve, peckelt szájjal eszméltem.
Becsövezve, valami habba ágyazva eszméltem.
Ez is olyan, ahogyan hamu úszik a vízben.
És ezalatt az az oldalsó ajtó mindvégig nyitva volt.
Aztán rájöttem, az ismétlés lehetne zárlat.
Aztán rájöttem, az ismétlés lehetne zárlat.

A szokásos

Habár felcsavaroztam egy Térítők kíméljenek táblát a bejárathoz, mégis itt nyomulnak a rövid ujjú fehér ingek, hogy a világ végéről meséljenek. Szeretem a világ végét, de még csak azzal sem fáradnak, hogy a föld alól kitörő, az atomtesztektől mutálódott óriáslárvákkal ijesztgessenek. Egy egyszerű genetikai elváltozás szupererőkkel ruház fel mindannyiunkat, és már érzem is, ahogy kinyújtózom és lebegek, míg az egyik egy gyűszűre szállva elvitorlázik saját tekintetében, a másik csak ingerülten néz. Nem akarják megnézni a filmet, amiben az először találkozó pár árnyai rögtön smárolni kezdenek. Nem kérnek egy lötytyintésnyi savanyúuborka-levet a Bloody Maryjükbe, amit szintén nem kérnek, és a macskám, az inkarnálódott ördög, kiakasztja őket, ahogy játékegerét belezi épp. Rendben, mondom, látják ott kint a vadul növény bambuszt? Vágjuk ki mind, és készítsünk tutajt. Hozom a machetéket.

Egy másik ősmajom

Át akartam kelni a hídon
de azt mondtad előbb meg kell találnunk a majmot.
Egy hirdetőtáblát szinte elnyelt a kő
mit reklámozott?
miközben az óceán kigurította magát
és te sem láttad hogy mi van ráírva
de a majom kijött a fák közül
és megfogta a kezem
mintha barátok volnánk mióta
a lélek végre megmutatta magát

és vérzett a szája
7 szemének felében halálos X-ek.
A majom keze puha volt
de nem nyirkos mint egy sírgödörből kinyúló kéz
nem hideg mint jégre hullt eső.
Nem macskatetem volt a veranda alatt
amit ki kellett húznod anyád egy dolcsit adott érte
és amikor megfogtad a farkát lecsusszant a bundája.
Nem gumikéz volt a párnád alatt
amit barátod rakott oda akinél Chicagóban laktál
és nem is ugyanaz a gumikéz amit te tettél a hűtőjébe
elindítva ezt az egész ügyet a gumikézzel.
Nem emlék volt
és nem is arcméretű pókháló
az arcodon.
És nem egy meggyilkolt zongorista levágott keze
amely ott araszol a késő esti filmben
amit azért nézel mert nem tudsz aludni
saját horrorfilmedtől reszketve
csakhogy nem a kórház vagy a labor ijeszt
hanem egy villámmal tűzdelt felhő
egymásnak ütköző egymástól menekülő molekulák
és az egész a fejedben van
ami azt illeti egyetlen gombolyagnyi agyszövet vagy
egy tartálynyi kék folyadékban bugyborékolysz
egy idegen bolygón amin
mitokondriális óriásalgák uralkodnak
és az ő szolgavízeseik.

Utunk örök, rövid a megálló

A mérgekkel patakozó és az ellenszerekkel hömpölygő
városba egyetlen majommal
érkeztem, és most nézz meg.
Ne a külső énem, melyen ez az ing lóg,
s béklyóit feszegeti, hanem a belső énem,
ahol egy majom szokott szomorú alföldi

dalokat énekelni egy titokzatos kulisszajegyőről,
mellyel megnézhattuk, ahogy a bábokat
mázolják. Rikító tollazatú madarak
kakasülöztek árnyékomon, mintha személyes
fejdíszem lettek volna. Persze hajléktalan, persze
kiéhezett, vasra vert. A számos dolog közé,
miket nem láttam éjfélkor, ne számold azt,
ahogyan a lélek elmenekül a kifosztott testből,
vagy ahogy tíz körömmel kapaszkodik. Csupán
el akartam képedni, ezért volt, hogy
áprilisi hófúvásban kerestem szirmozó
virágot, még ha ehhez saját tenyerembe
kellett is belenézni. Azt gondolod, a halálról
beszélek? Azt gondolod, olyan egyszerű,
hogy egy darabodat elmossa az ár,
és valami mást raknak a helyére, nem is tudom
már, melyik melyik, csak amennyire a szél tudja
hogy jön vagy megy. Néha annyira
belefeledkezem a géz leszedésébe,
hogy eltűnődöm, valódi volt-e a majmom egyáltalán,
ahogy ő kétségkívül énrajtam tűnődik.

Hiszel a varázslatban?

Hogy ne hinnék?

Láttam, ahogy egy férfi odament egy zongorához,
és mindketten túléltek.

Elhárítottam a megsemmisülést.

Láttam, hogy a poháron a rúzs nem töri szét a bort.

Láttam pocsolyák szivárványát.

Ismertek már fel kóborkutyák.

Azt hiszem, a valóság megközelítőleg 65%-a feltételes mód.

Minden folyó tiszta ég.

A vízesések értelmes lények.

Mindannyian nyálkából leszünk.

Még az alpakák is.

Hiszem, hogy kristályok vesznek minket körül.

Nem csak Alekszandr Vvedenszkijt.
Talán vérhas, talán egy ór golyója csinálta ki.
Mindazonáltal.
Mindenesetre
úgy hiszem, sok királyság maradt még.
A Függetlenségi Nyilatkozatot pennával írták.
Egész életemben egy páratlan gyémánt dobogott mellkasomban,
habár
habár ez már a második szívem.
Mivel az első elromlott,
ennyit bírt.
Darabonként kivágták és elhamvasztották.
Megkérdeztem.
Így fosztottak meg attól, hogy saját szívemet megcsodáljam
egy dunsztos üvegben.
Furcsa, kusza kis kópé.
Apró ravaszka a vadszeder közt.
Tudod, milyen érzés kezekben tartani
egy égő papírdarabot, talán megpróbálni
elolvasni még, ahogy a láng ujjadhoz
közelít, míg végül nincs más a kezében,
mint a fehér csücsökre rápöndörödött hamu,
de a szavak még ott libegnek a levegőben?
Így érzem most magam.

Mohácsi Balázs fordítása

